

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció) i Ricard Forcat.

Keep calm

Josep Maria Fonalleras

Un fragment d'ella

Tinc la mania (la dèria, la idea) de guardar els recordatoris de funeral. No en llenço mai cap. Els tinc desats en una capsa o, de tant en tant, me'ls trobo en una butxaca de l'americana que fa temps que no em poso. Hi són tots, però n'hi ha un que no hi cap, en aquest cofre que mantinc sense gaire sentit. És el del funeral de la Cristina Cervià. Ella mateixa, abans de morir, va demanar un favor a l'Ignasi Esteve i a en Pep Pujol. I molts ja saben que quan la Cristina et demanava un favor, era millor dir que sí, perquè era insistent i invencible. El pintor i el poeta van accedir a la petició, tu diràs, perquè van entendre que aquell encàrrec no solament era una mostra d'estimació envers la Cristina sinó el símbol de l'amor que la Cristina volia transmetre a la gent que l'estimava. El recordatori, el tinc en un prestatge, en un espai privilegiat, perquè hi ha un poema excel·lent d'en Pep Pujol (una evocació amb aires de Vinyoli, en alexandrins) i perquè inclou una aquarel·la de l'Ignasi

Cristina Cervià, a més d'una excel·lent actriu, va ser una dona coratjosa, un caràcter indòmit i algú capaç de guanyar-se l'afecte solidari

Esteve que no és sinó una porció del mural que va pintar expressament per a la memòria de la Cristina. No l'he vist, però m'han dit que s'hi representa una noia que és a punt de capbussar-se en el mar. "Un fragment de la Cristina que cadascú s'endurà a casa", va dir algun dels assistents al funeral.

En els versos finals del poema d'en Pep, l'elegia es torna expansió de l'ànima i lligam profund amb la natura: "Llavors, qui podrà estar-se'n? Ens deixarem endur / pel dolç reclam del blau, de ser aigua dins l'aigua / sorpresos de trobar-hi un tros de cel tan pur." Va ser emocionant participar en aquesta comunió just en el moment en què en la cerimònia de comiat el mateix Ignasi deia el fragment de l'Evangeli de Joan amb què la Cristina volia cloure l'acte: "Estimeu-vos els uns altres com jo us he estimat." Seria injust parlar d'ella només en aquests termes, perquè va ser una excel·lent actriu, una dona coratjosa i un caràcter indòmit, però també va ser algú capaç de guanyar-se l'afecte solidari, rotund, col·lectiu: "el dolç reclam del blau".

La vinyeta

Fer

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

La sentència

He sentit una cosa terrible: l'advocat de Sandro Rosell suplicant al tribunal que el jutja que el fet d'haver-lo mantingut dos anys en presó preventiva no sigui un impediment per absoldre'l i dipositar-lo al carrer. L'advocat tem que el tribunal, per orgull, per no reconèixer la desmesura i no desprestigiar més la Justícia, pugui aplicar-li encara més presó i fer més extensa la injustícia, tot i que en el seu fur intern trobi Rosell innocent. Si que anem bé, si s'han de dir aquestes coses i si els jutges les escolten sense ofendre's ni enviar l'advocat a passeig.

Sandro Rosell ha tingut la pega de ser un president del Barça poc estimat. N'ignoro els motius. El futbol em cau lluny. Mals fitxatges? Pocs gols? Mala gestió? Una paraula impertinent? Tampoc no sabria detallar per quin motiu és jutjat. Hi ha diners i comissions pel mig. Sigui com sigui, si hagués estat un president apreciat, els socis de l'entitat i també molts homes públics haurien denunciat des del primer dia i de manera sostinguda la presó sense judici que l'ha afligit. Els més

“De Sandro Rosell als independentistes jutjats

susceptibles hi haurien observat un atac a Catalunya o a l'independentisme i haurien sortit llaços blaugrana per reclamar-ne la llibertat. El soci del Barça s'ha mantingut en general en silenci, i els polítics no volen contradir el soci del Barça. No hi ha hagut "Llibertat Sandro Rosell" al camp.

Quan aspirava a la presidència del club, Rosell em va convidar a dinar amb quatre periodistes més. No sé per què em va escollir, si, com dic, no reuneixo cap condició futbolística. Devia estar mal assessorat. Un moment ens va dir: "Jo responc exactament a la imatge del català típic: visc a Barcelo-

na i tinc una casa a l'Empordà i una altra a la Cerdanya." Llavors em va fer riure, em va semblar l'expansió d'un fantasma que no viu en aquest món ni en el de la majoria de socis. Ara, veient-lo entrar i sortir dels jutjats amb molt més que dos anys a sobre i amb tot embargat, les seves paraules em susciten entre tristesa i tendresa.

Alguns afirmen que la sentència contra els independentistes ja està escrita pel tribunal del Suprem que els jutja. Que ens la diguin, si la saben. L'advocat Jaume Alonso-Cuevillas parla d'entre vuit i onze anys, però es presenta de candidat de Puigdemont per Girona. No han sortit per enlloc els delictes de rebel·lió i sedició. El de malversació, l'estan buscant com desesperats. Alguns porten més de dos anys tancats. Uns altres menys, però de tota manera un temps desorbitat. La sentència de presó que s'albira: ¿serà per justificar aquests anys que porten acumulats i no ofendre l'orgull del jutge instructor que se'ls va quedar i del Tribunal Constitucional que no els ha volgut alliberar? Haurem de veure i sentir els advocats suplicar?